

EINA PEKLON TA MOKYKLA

Prie Linksmučių mokyklos sustojo raudonas automobilis. Jis buvo beveik toks, kaip ir visi automobiliai, kokių mieste tūkstančiai, išskyrus vieną smulkmeną. Automobilis nelietė žemės. Keli menki centimetrai jį skyrė nuo asfalto.

– Veikite tyliai ir atsargiai. Įsimaišykite į minią. **NERIZIKUOKITE GYVYBE.** Ir išsileiskite orą iš batų, – prisakė vyras, prie mokyklos atsisveikindamas su dviem vaikais – berniuku ir mergaite. Tie stryktelėjo iš mašinos ir pamojavo rankomis.

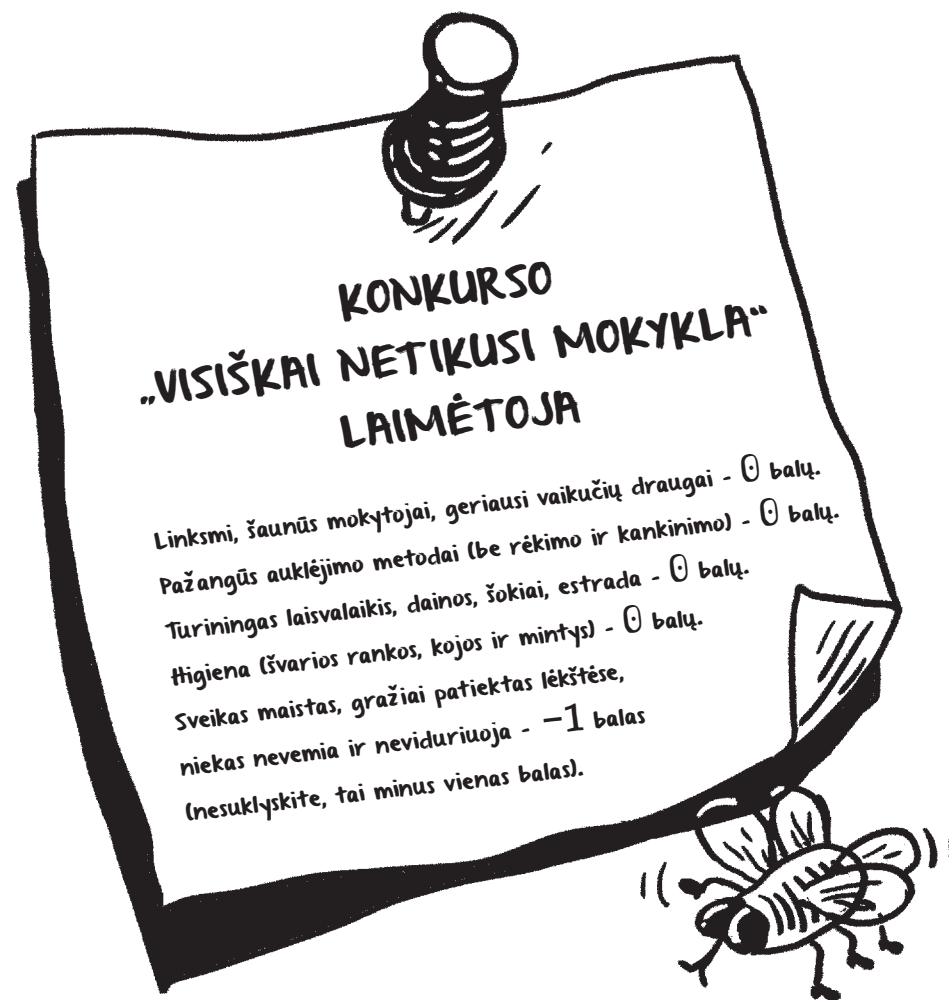
– Viskas bus gerai, tėti. Tu ką, mūsų nepažįsti!

Vyras paslėpė savo veidą po skrybėlę ir nuvažiavo. Vaikai tūptelėjo ir atsuko batų ventilius – panašius varžtelius kaip dviračių padangose. Sušnypštė išeidamas oras. Niekas to nepamatė ir neišgirdo.

Tyliai, tarsi čiuoždami žeme, dvyniai priartėjo prie mokyklos durų.

ANT MOKYKLOS DURŲ kabojo herbas su dideliu užrašu: **KONKURSO „VISIŠKAI NETIKUSI MOKYKLA“ LAIMĖTOJA.**

Konkurse dalyvavo 13 mokyklų. „Linksmučiai“ išsiveržė į priekį, konkurentus nušluodami it padvėsusius tarakonus. Niekas nesugebėjo jų pavyti. Mokyklos buvo vertinamos pagal šiuos kriterijus ir štai kiek balų gavo „Linksmučiai“:

Štai taip lengvai Linksmučių mokykla konkurse laimėjo „Visiškai netikusios mokyklos“ titulą.

Tačiau laikas ir samanos herbe gudriai paslėpė kelias raides, taigi užrašas dabar skambėjo kiek kitaip: **KONKURSO „VISIŠKAI TIKUSI MOKYKLA“ LAIMĖTOJA.**

Į ją net buvo sunku įstoti, juk visi tėvai ieškojo vaikams tinkamiausių mokyklų.

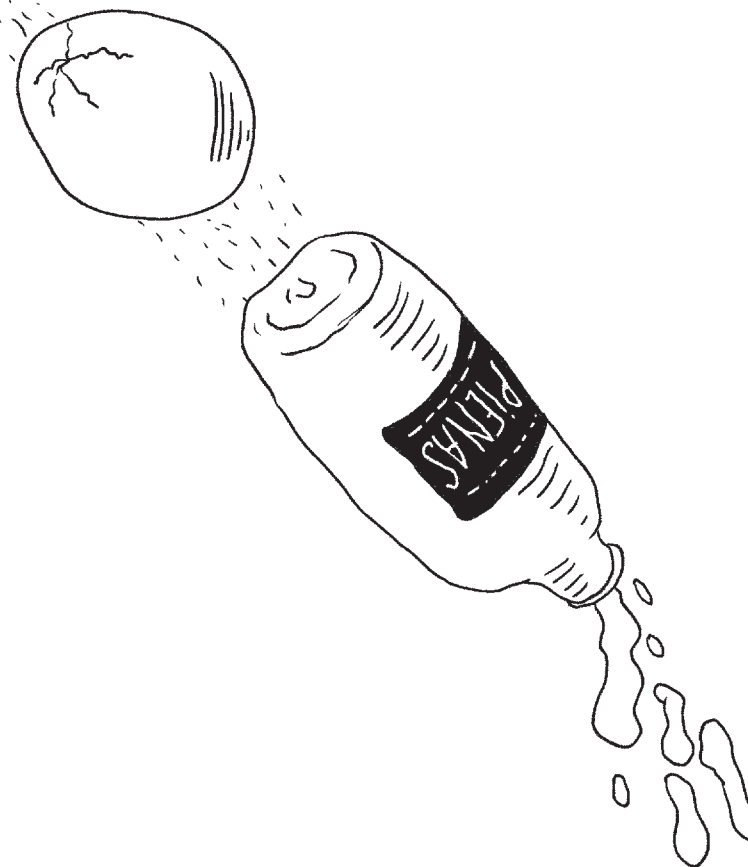
– Paulai su Nojumi tiesiog stebuklingai pasisėkė, kad pas mus atsirado dvi laisvos vietos, – kalbėjo tėčiui telefonu „Visiškai tikusios mokyklos“ sekretorė. – Du mūsų mylimi vaikučiai ką tik persikėlė į Australiją, jų tėveliai tyrinės kengūras.

O IŠ TIESŲ TIE DU VAIKAI APSINUODIJO VALGYKLOJE ŽALIŲ KIAUŠINIŲ KOKTEILIU, gardintu džiovintomis kandimis – šis puikus baltyminis kokteilis buvo valgyklos virėjos Grendalindos išradimas ir kulinarinis pasididžiavimas.

Taigi du lepūnėlius, kurie ilgai gulėjo reanimacijoje (toks ligoninės skyrius, kur gydomi sunkiausi ligoniai) ir kliedėjo šaukdami, kad nekenčia žalių kiaušinių, vos pakilusius iš ligos patalo tėvai atsiėmė ir perkėlė į kitą mokyklą.

Taip tos dvi vietos ir atsirado.

– Galima sakyti, jūs laimėjote amžiaus loteriją, – šypsojosi sekretorė ir iš karto užregistravo Paulą su Nojumi.

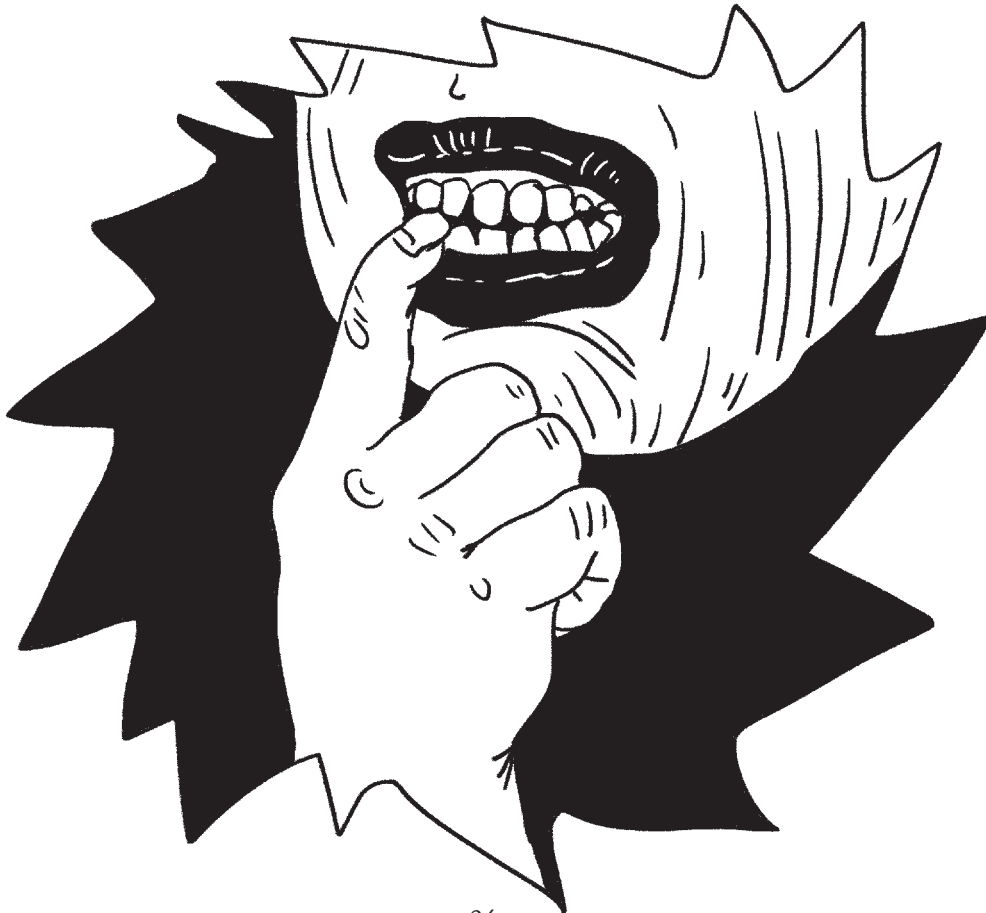

**IŠ PIRMO ŽVILGSNIO JIE ATRODĒ KAIP NORMALŪS
NAUJOKAI** – tik šiek tiek nerimavo, berniukui drebėjo kojos,
mergaitė įnirtingai kramtė nagus.

Jie ne šiaip sau atėjo į tą mokyklą. Ne dėl to, kad
atsikraustė iš kito miesto ar kad senojoje mokykloje buvo
pikti mokytojai. Ne.

Viskas buvo įdomiau.

Prasidėjo pirmoji jų šnipavimo diena.

MOKYTOJA IŠ SIAUBO FILMO IR NE ITIN LINKSMA NAUJOKŲ DALIA

– Vaikai, priimkite naujokus. Tai Paula ir Nojus, būkite
su jais draugiški, – pasakė mokytoja Leopardė ir pastatė
dvyņukus klasės priekyje, kad visi galėtų apžiūrėti.

– Nekenčiu, – tyliai sušnibždėjo Nojus Paulai. – Jaučiuosi
kaip muziejaus eksponatas. Tarsi nuoga antikinė skulptūra.
(Antikinės skulptūros dažniausiai būdavo nuogos, nes tais
laikais žmonės neturėjo pinigų drabužiams.)

PAULA PRUNKŠTELĖJO, NORS JAUTĖSI TAIP PAT.

Bet „Visiškai tikusios mokyklos“ mokytojai tai nerūpėjo.
Ji žvilgtelėjo pro langą ir patenkinta nusišypsojo savo
atvaizdui.

Gražesnio atvaizdo pasaulis nėra matęs, tuo Leopardė
buvo tikra.

Mokytoja vilkėjo leopardinį kostiumėlį, segėjo leopardinį
laikrodį, avėjo leopardiškais batais.

Leopardės raudoni plaukai, susukti į kuodą, priminė bokštą, o gerai išgaląsti ilgi nagai – aštrų ginklą.

Ji tikrai nebuvo ta mokytoja, kurią vaikai norėtų matyti sapnuose. Pamiškite tas gerai išauklėtas tetutes, kurios švelniai diktuoja diktantus ir glosto galveles pavėlavusiems į pamokas.

Čia ne apie Leopardę.

JI TIKRAI ŽINOJO, KAIP TVARKYTI KLASĖJE.

Kiekvieną rytą gerdama kavą galąsdavo nagus į specialų aparatą. Ir ne be reikalo. Kol kiti mokytojai drausmindavo neklaužadas, švelniai belsdami liniuote į lentą, Leopardė turėjo geresnį būdą – nagais.

Nemanykite, kad ji čiupdavo už gerklės, nors kai kurie mokiniai tą sapnavo košmaruose. Ponia Leopardė viską darė elegantiškai.

Labai labai elegantiškai.

Jos nagų galandinimo aparatas buvo pagamintas iš aštrių vielų plaušinės, skirtos puodams gramdyti, ir mėsos malimo mašinėlės. Leopardė sukdamo rankeną, kol plaušinė iki neįmanomo aštrumo pagalašdavo kiekvieną nagą. Likdavo tik juos nulakuoti.

Baltai, juodai ir geltonai.

Ginklas paruoštas.

TĄ RYTA, KAI PRIE LENTOS STOJO NAUJOKAI IR KLASĖJE KILO BRUZDESYS, Leopardė nagais perbraukė lango stiklą, sukeldama šlykštų garsą, tarsi šlapio smėlio gremžimą pirštais – tokių garsų nepakenčia kas antras Žemės gyventojas.

Nuo jo sukaustydavo kojas ir paleisdavo vidurius.

– Mokytoja, galima minutei išeiti, nebegaliu kentėti, gal būsiu užvalgęs žalių uogų, – dejuodavo vaikai.

Leopardėi didesnės laimės, nei matyti į tualetą sprunkančius prasižengėlius, nėra buvę.